

ARA

La república independent sense fi

Ikea (2006)

En aquesta sèrie estival, festiva i espurnejant com el que toca, com una revetlla, com un castell de focs, com un espetec de bombetes sobre l'asfalt, com una orxata deglutida sense pietat, qualsevol menció a franquícies colonitzadores serà o bé casualitat o bé un dard. O bé, sent sincers, potser algun pecat sí que m'haureu de perdonar, potser estarà bé que feu els ulls una mica grossos. Com per exemple –visca la coherència– avui. Sí, perquè avui me'n vaig una estona a la república independent de casa meva afegint-hi els acords, dolços i melodiosos, de la veu de Gino Paoli i el seu etern *Senza fine*.

Són dos anuncis diferents, el del nen que explica les lleis que regeixen casa seva i el dels avis que s'escapoleixen de la residència per anar a viure plegats, previ pas per Ikea i amb l'eslògan final que tanta fortuna ha fet: "Redecora la teva vida". Són dos anuncis diferents però dins del meu cap es confonen i es fusionen com si fossin un de sol. *Senza fine* sona al segon, amb esperit metafòric. Encara que siguis gran, la vida continua, la pots fer giravoltar, reinventar-la –intentaré no utilitzar aquest verb més enllà del que sigui imprescindible–, pots fer que sigui un sens fi de sensacions noves, reviscolar-la, fer que rebrotin els efluvis de l'enamorament, fins i tot.

La mateixa taula a cada casa

Exagerat, oi? Tot plegat per vendre un autèntic sens fi de Billys, Kattrups, Ekebols, Malms i Lacks. Convertir la uniformitat en normalitat. Aconseguir que qui més qui menys estigui feliç i content de tenir a casa seva la mateixa taula, la mateixa làmpara i el mateix moble de bany que tenen milions de persones a tot el món.

Fer possible que el disseny succeï te'n sentis teu per a tota la vida i fer-te creure que no necessitaràs mai més anar a una botiga de la Garriga a encarregar un armari i que dissenyar tots els racons d'una cuina pot ser una experiència inoblidable. Això és, amics, la república independent de casa nostra, de casa de tots.

La –gran– botiga on tant se val el punt del recorregut en què t'aturis i observis. No trigaràs ni vint segons a detectar una parella discutint. ♦

TONI VALL

PERIODISTA